

lig har sagt, ligger der et Beviis for, at der har været en Tid, da Kosten ikke var saa ganske, som den burde være; han yttrede nemlig, at Kosten var bleven meget forbedret; nu ligger Forbedringen ikke deri, at Qvantiteten er bleven større, men Forbedringen maa da ligge deri, at Qvallen er anderledes, og der har jo altsaa været en Tid, hvor den ikke har været saaledes, som den nu er; men nu kommer det næste Spørgsmaal, er den da virkelig altid upaaklagelig? Jeg tør sige, at der nu er deelte Meninger derom, men det bedste Beviis for, at den var, hvad den burde være, vilde findes i, at Underklasserne foretrak Kosten in natura istedetfor i Penge. Jeg vil gjøre Dem opmærksom paa, at den, som tager Penge, om der ogsaa bliver ham tilstaaet den Sum, som Kosten koster Landet, lider dog et ikke ubetydeligt Tab, idet Kosten betales efter Indkjøb en gros, medens han naturligtvis maa kjøbe en detail; det er en Selvfølge, han kan ikke faae en saa stor Qvantitet Kost for den Sum, som Marineministeriet kan kjøbe Kosten for; der er altsaa allerede et Tab forbundet med at tage Penge istedetfor Kost, og man kan være vis paa, at, hvis der var Concurrence med Hensyn til Udleveringen af Kost, saa at Folkene havde flere Steder at vælge iblandt, saa vilde de sikkert ikke være saa tilbøjelige til at tage Penge som nu. Imidlertid har man ikke nøjedes med at lade Folkene lide det nævnte Tab, som jeg forresten selv billigere, de maa lide, men man har i 1849 af den Sum 56 Rbd. 55½ s som en Kostportion beløb i Indkjøb, endnu afdraget dem 7 Rbd. 4½ s under forskjellige Benævnelser. Man har saaledes fradraget dem en Ottendedeel af hvad Kosten betales med in natura, og naar der endda er Mange, som ønske Penge, men som man nøder til at tage Kost, saa er det et daarligt Beviis for Kostens Bessaffenhed. Det er det, mine Herrer! jeg har tilladt mig at andrage paa, maatte blive forandret, saa at der skulde gives Folkene, som faae Penge, saa stor en Sum, som Marinen betaler for Kosten, og vel at mærke, jeg indlader mig ikke paa, med hvad Berettigelse eller under hvilke Omstændigheder Marineministeren finder for godt at nægte dem at faae det, men, naar

man giver dem Penge istedetfor Kost, saa bør man give dem, hvad den koster Landet. Følger man denne Regel, saa vil ikke derved det Budget, her foreligger, blive forandret, — tværtimod, den Sum, de kunne faae, den er allerede indbefattet i hvad her er opført; vil man derimod følge den Regel, man hidtil har fulgt, at afdrage dem omrent $\frac{1}{8}$, saa vil det Besparede blive en Sum, som falder Statskassen tilgode, men det forekommer mig at være urigtigt. Med Hensyn til hvad den ærede Marineminister yttrede om, at Administrationen nu er god i Sammenligning med tidligere, da vil jeg ikke modstige ham deri, men jeg vil tillade mig at gjøre ham opmærksom paa et Punkt i denne Retning, hvis Forandring mulig kunde gjøre den endnu bedre. Der er saaledes nylig beklædtgjort om forestaaende Licitationer til Nyboders Vedligeholdelse, men, forunderligt nok, mig forekomme Conditionerne at staae ganske i Modstrid med en Forordning, som udkom 1848, hvorved det blev bestemt, at alt offentligt Arbejde skulde saameget som muligt deles mellem de Haandværkere, som kunne ønske at concurrere, det troer jeg ikke man har gjort ved den omtalte Licitation, tværtimod, Mange have klaget for mig over, at man har fordret Murere, Tømmere, Snekere og Glarmesterarbejde, Alt overtaget af een Mand, og man har derhos fordret en Caution for det hele Arbejde, som kan fortolkes saaledes, at det kan blive de Fleste meget byrdefuldt — det er kun en Bemærkning, jeg tillader mig at gjøre, i Haab om, at den ærede Marineminister vil sørge for, at dette Arbejde deles saameget som muligt efter Professionerne, og at man med Hensyn til Caution ogsaa lemper sig saameget som muligt efter de Folks mindre Formue, som ville melde sig. — Med Hensyn til Opbyggelsesvæsenet har den ærede Marineminister nævnt, at der var gjort Forsøg dermed 1803; men jeg maa gjøre opmærksom paa, at 1803 og 1850 i technisk og anden Henseende staae overordentlig forskjelligt; det kunde altsaa maaffee nok være Umagen værd at gjøre et Forsøg igjen 1850, og de Bæmseligheder, som kunne være forbundne dermed, troer jeg virkelig ere til at overvinde — jeg troer, at Licitationsconditionerne meget let vilde kunne raade Bod derpaa.